

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိ ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဝလုံး

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်စိုလ်စိုလ်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစီ

ချစ်နှင်းဖြူ

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

စံပယ်ဖြူနု

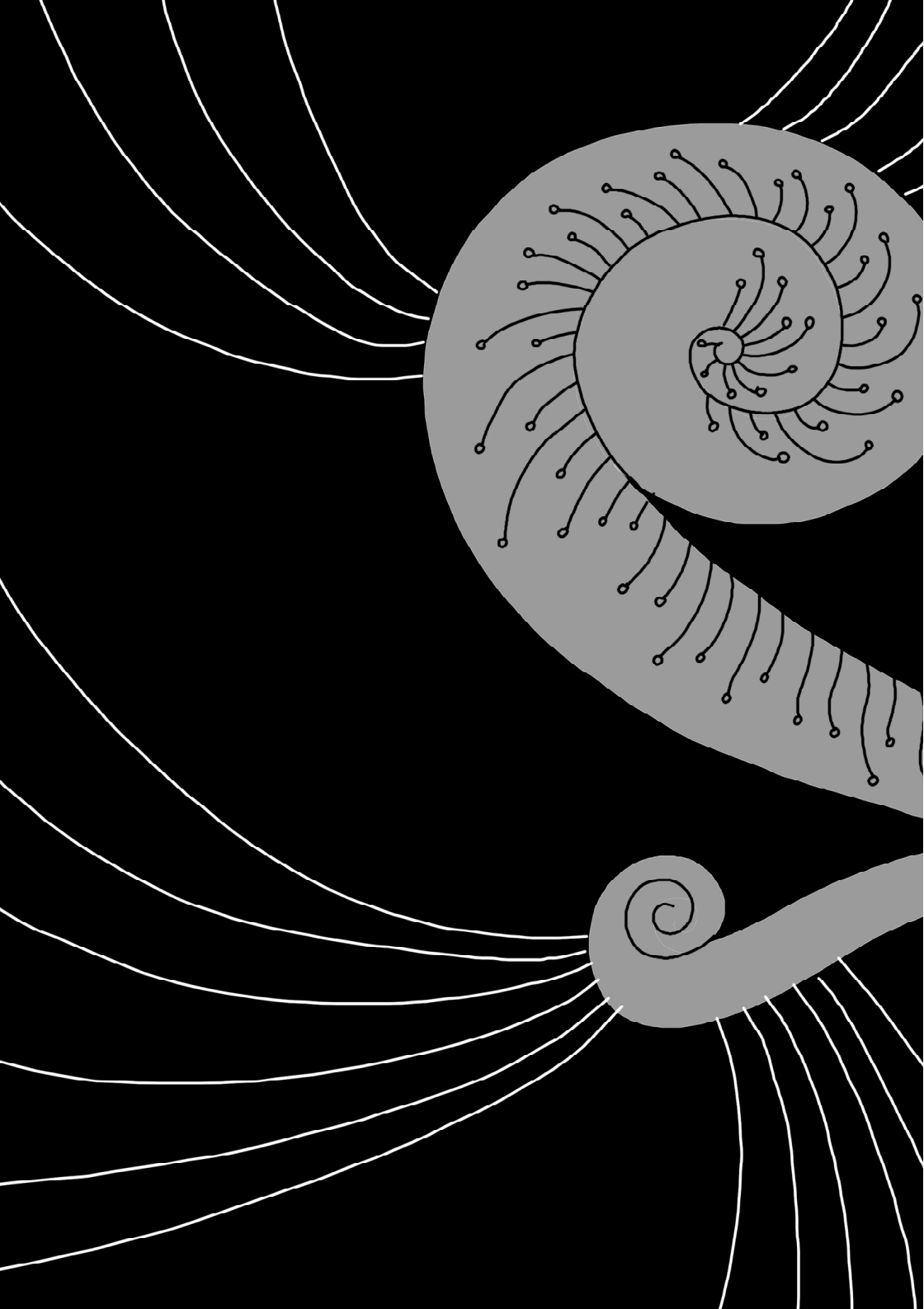
ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ ၊ အောင်လတ်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၂၆၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

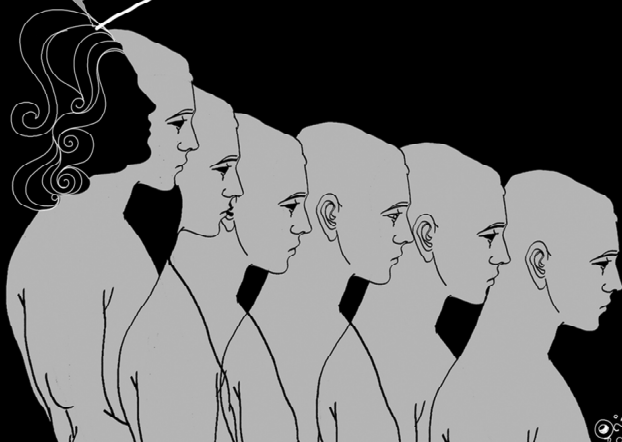
(၁) ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

ဒါကြောင့် ဂရိတ် အောင်လတ်

ဘောင်ပတ်

အိမ်ငွေ
ငါ...
မရှိ

ဝတ္ထုအတွက် အမှာ

ပထမဆုံးပြောချင်တာကတော့ ဒါဟာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သက်သက်ပါပဲ။ ဆိုတော့ ဒီအရေးအသားတွေထဲမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းဟာ နာကျင်စရာတွေများပြားလှတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူနေမှုဘဝ တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ခေတ်ကာလ တစ်စိတ်တပိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားမှာပဲရှိနေပြီး စုပ်ယူမျိုချနေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း ဝေယျာန်တွေနဲ့ ချိတ်ဆက်နေနိုင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုထဲက အဖြစ်အပျက်တွေက အပြင်လက်တွေ့ဘဝတွေထဲမှာ ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ မဖြစ်နိုင်ခြင်း ဆိုတာမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောပြမှာ မဟုတ်သလိုဆွေးနွေးငြင်းခုံမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာဖတ်သူဘက်က ကြိုက်သလိုယူဆပြီး ပြောချင်သလိုပြောမှာကို ကျွန်တော် လက်ခံထားပြီးသားပါ။ အဲဒီအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပါပဲ။

ဒီဝတ္ထုဟာ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ သူဖြစ်သန်း လာခဲ့ရတဲ့ နာကျင်စရာတွေကို ဗဟိုပြုထားတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဇာတ်လမ်း ရဲ့အဖွင့်မှာတင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ထိနာကျင်နိုင်လဲ ဆိုတာ ကို မေးခွန်းထုတ်ထားခဲ့ပြီး ချစ်ခြင်းတရားကို တောင့်တနေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ နာကျင်မှုတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေနဲ့ နောက်ဆက်တွဲရလာတဲ့

အကျိုးဆက်တွေကို လက်ခံလိုက်ရတဲ့အကြောင်းတွေပါပဲ။ခြွင်းချက်အနေ
က ရှေးရိုးစဉ်လာတွေကို လက်ခံပြီး အင်မတန်မွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ လူ့အဖွဲ့
အစည်းတရပ် ရှိနေသေးတယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ လူတွေအတွက်တော့
ဒီဝတ္ထုက အဆင်ပြေလှမယ်မထင်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အဲလို ယုံကြည်
လက်ခံထားရင် မဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ အဆိပ်ပါ လို့ကြုံပြောထား
တာမို့ မြည်းကြည့်မိရင်တော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့် အကြောင်းပါပဲ။

လူသားဟာ နာကျင်မှုတွေ အစွန်းရောက်လာတဲ့အခါ လွတ်မြောက်
ရာကို ရှာတတ်ကြပါတယ်။ အမှောင်ထုရဲ့ တစ်ဖက်မှာ အလင်းရောင် အမှုန်
အမွှားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ မှောင်မိုက်ခြင်းကနေ
ထွက်ပြေးချင်ကြတယ်။ အမှောင်ရဲ့တစ်ဖက်အခြမ်းမှာ ပိုနက်ရှိုင်းတဲ့၊ ထူထည်
ကြီးတဲ့ အမှောင်ထုကြီး ရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင် လတ်တလောနာကျင်ရခြင်း
ကနေ လွတ်မြောက်ဖို့က ပြည်စုံတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပါပဲ။ တကယ်တော့
ရှင်သန်နေထိုင်ရခြင်းကလည်း နာကျင်ဖွယ်ပဲ မဟုတ်လား။

လေးစားစွာ

အောင်လတ်

အောင်လတ်ရဲ့ ယခုဝတ္ထုကို နစ်ရှေးနဲ့အတူ ဖတ်မိခဲ့တယ်

လူသားဟာ နာကျင်ရခြင်းကို လက်ခံရန် ခက်ခဲလှပါတယ်။ တကယ်တော့ လူသားရဲ့နာကျင်ခြင်းဟာ ကမ္ဘာဦးအစ၊ လူဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဦးအစထဲကလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ နာကျင်ခြင်းဟာ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ လူသားတွေကြားမှာ၊ လူသား တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းဆီမှာ တိတ်တဆိတ်သော်လည်းကောင်း၊ ကျယ်လောင်စွာသော်လည်းကောင်း၊ မသိမသာသော်လည်းကောင်း၊ တခါတလေ အမြစ်တွယ်နေတတ်၊ တခါတလေ ရှောင်တခင်ရောက်လာတတ်တဲ့ အဂန္တုတစ်ယောက်လို ရှိနေတတ်တဲ့ အရာပဲ။

“လူသားရဲ့ပြဿနာက နာကျင်ရခြင်း သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ သို့ပေမယ့်လည်း ‘ဘာကြောင့် ငါနာကျင် နေရတာလဲ’ ဆိုတာကို အော်ညည်း နေတဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေကမရှိဘူး။ နာကျင်ခြင်း ကိုယ်တိုင်မဟုတ်တဲ့ နာကျင်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်မှဲ့မှဲ့ဟာ ယခုချိန်အထိ လူသားတို့အပေါ်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ ကျိန်စာပဲ”

ဖရက်ဒရစ်နစ်ရှေး(Genealogy of Morals,III28)

နာကျင်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းကွယ်ချောင်း

မြောင်းနေတဲ့ အကြောက်တရားဟာ ရေအိုင်ထဲက ငါးဥ၊ ဖားဥလေးတွေလို လူသားဆီမှာ ပလုံစီနေတတ်ပါတယ်။ နာကျင်ခြင်းနဲ့ အကြောက်တရားတို့ဟာ လူသားကို ချောက်အနက်ကြီးတစ်ခုထဲကို ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားနေတော့တာပဲ။ ကြိုးစားနေတုန်းပဲ။ ကြိုးစားနေဦးမှာပဲ။ ချောက်အနက်ကြီးထဲ ခုန်ခုန်ချ၊ ခုန်ခုန်ဆင်း၊ ပြုတ်ပြုတ်ကျသွားတဲ့ လူသားပေါင်းများစွာဟာ ယနေ့ထက်တိုင်။ ကမ္ဘာ့သက်တမ်းနဲ့အမျှ။

“အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးတစ်ခုကို ခင်ဗျားက အချိန်အတော်ကြာကြာ ငေးကြည့်နေမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီချောက်ကြီးက ခင်ဗျားကို ပြန်ကြည့်လိမ့်မယ် ဖရက်ဒရစ်နစ်ရှေး (Beyond Good and Evil)

အမှောင်ကိုကြောက်တဲ့လူဟာ အမှောင်ထဲမှာ ကြာကြာနေလာတာနဲ့အမျှ၊ အမှောင်ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်လာတာနဲ့အမျှ သူ့ရဲ့ အမှောင်ကြောက်စိတ်တွေဟာ လွင့်ပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ကြောက်ရွံ့နေရင် အမှောင်ထုရဲ့ ဝါးမြိုခြင်းကို ခံရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ အမှောင်ကြောက်စိတ်ဟာ လှပသောအရာတွေ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

“ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ နက်ရှိုင်းမှုမရှိရင်၊ လှပတဲ့ မျက်နှာစာပြင်တွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။”

ဖရက်ဒရစ်နစ်ရှေး
(Thus Spoke Zarathusara:
A Book for All and None)

မိုးသက်ဟန်

အဲဒီလောက် နာကျင်ခံရခဲ့သူ ရှိပါ့မလားလို့
တွေးမိလိမ့်မယ်၊

နာကျင်မှုဆိုတာ စစ်တုရင်ကစားပွဲ တစ်ပွဲလို
ဘေးလူက ပိုမြင်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊

ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ
ဘယ်လောက် နက်ရှိုင်းတယ်ဆိုတာ သိတာ၊

ဒါမှမဟုတ်လဲ အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က
ခင်ဗျားကို မခြင်းမချန်
ပြန်ပြောပြတာမျိုးပေါ့၊

အပိုင်း (၁)

စိတ်အမှောင်ခြမ်းဆို
လူတိုင်းဆီမှာ ရှိတယ် ...

ထုထည်ကြီးတာနဲ့ သေးတာပဲ ကွာမယ်၊

ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်အမှောင်ခြမ်းကို
သိနေတဲ့သူရှိသလို
မသိတဲ့သူတွေလဲ အများကြီးပဲ ...

တချို့က သိပေမယ့်
ဖုံးကွယ်ထားနိုင်တဲ့နေရာမှာ
ပိုတော်တယ်

အခန်း -၁

ကျွန်တော် ကြောက်တတ်တယ်။

ခုပြောနေတဲ့အချိန်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကြောက်တတ်တာ။ အကြောက်တရားဟာ ခန္ဓာကိုယ်အရေပြားပေါ်က မွေးရာပါ အမှတ်တစ်ခုလိုမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တစ်သားတည်း ရှိနေသလို ဘယ်တော့မှလဲ ပျောက်ပျက်သွားမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက သွေးတွေဟာလဲ အဲဒီ အကြောက်ဓာတ်တွေနဲ့ လည်ပတ်စီးဆင်းနေပုံရ တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ကိုယ့်ကို ရန်လာလုပ်တဲ့သူကို တစ်ခုခုပြန်လုပ်ဖို့ အင်အားမရှိဘူး။ လန့်နိုးလာတဲ့ချိန်ထိ ကျွန်တော် ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ဒဏ်ရာဗလပွနဲ့ ချဉ်နဲ့ နေတဲ့ခွေးတစ်ကောင် အမှောင်ထဲမှာ တိတ် တိတ်လေးထိုင်ပြီး ကိုယ့်အနာ ကိုယ်လျှာနဲ့ပြန်လျက်နေရသလိုမျိုး အကြောက်တရားဆိုတာက ကျွန်တော့်အတွက် ပြေးမလွတ်နိုင်တဲ့ ကျိန်စာ တစ်ခုလိုပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်ဆိုတာတွေက မမြင်ရတဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲနဲ့နာနာဘာဝ ဆိုတာမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူများမမြင်၊ မကြားရ တာကို မြင်နေ၊ ကြားနေရလို့ ကြောက်နေတဲ့ စိတ်ထင်ယောင်မှားမှုတွေ

လဲ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော်က လူတွေကို ကြောက်တာ၊ လှုပ်ရှား ရှင်သန်နေတဲ့သက်ရှိတွေ၊ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့သက်ရှိတွေကို ကြောက်တာ။ လူလူချင်း အထင်သေးအနိုင်ကျင့်တာတွေ၊ လှောင်ပြောင် ရယ်မောကြတာတွေ၊ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ဖယ်ထုတ်ကြတာတွေကို ကြောက်တာ။ အဲသလို ကြောက်လာခဲ့တော့လဲ လူတွေနဲ့ခပ်ဝေးဝေးမှာပဲ တတ်နိုင်သလောက် နေခဲ့တယ်။ သူတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့လေတော့ လူတောမတိုးရဲတဲ့ တံဆိပ်ကပ်ခံလိုက်ရပုံပါပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ အဲဒီလိုကြောက်တာကို မကြောက်သလို ဟန်ဆောင်နေရတာက ပိုပြီးခက်ခဲလွန်းတယ်။

အခန်း - ၂

ပိုးကိုက်ခံရပြီး ကြီးလာတဲ့ပန်းသီးတစ်လုံးလို ဘဝအမှာတင် နာကျင်စရာတွေ များလွန်းလို့ ကြောက်တဲ့စိတ်က အရိုးထဲထိ စွဲလာခဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်။ ကြောက်စရာတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရောက် လာခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ စိုးရိမ်လွန်ကဲမှုတွေလား၊ ယောက်ျားပီသ စေချင်တဲ့ အဖေရဲ့ တင်းကျပ်မှုတွေကြောင့်လား။ တွေးကြည့်လိုက်ရင် ခံစားချက်တွေ ရောထွေးနေပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ မနေ့တစ်နေ့ ကလို ရှင်းလင်းပြတ်သားနေတယ်။

သိတတ်စအရွယ် မူလတန်းကျောင်းတက်တုန်းကပဲ စိုးရိမ်ကြီးတတ် တဲ့အမေက ကျောင်းကို လိုက်ပို့ချင်တယ်။ အဖေကတော့ ယောက်ျားလေး ပီပီ ကျောင်းကားနဲ့ပဲ သွားစေချင်တယ်ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဆိုလဲ သီးသန့်နေဖို့၊ စားစရာရှိတာကို ကိုယ့်ဘာသာစားဖို့ အမေက မှာတယ်။ လူစိမ်းတွေနဲ့ စကားမပြောရဘူးတို့၊ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် မလိုက်ရဘူး ဆိုတာမျိုးတွေတို့ပေါ့။ အမေ့စကားအတိုင်း နေလာခဲ့ပေမဲ့ ကလေးပီပီ ဆော့ချင်လာတဲ့အခါ တခြားကလေးတွေနဲ့ သွားဆော့မိတာပဲ။ အဲဒီမှာ ဒဏ်ရာရလာရင် အမေက ဆူမယ်။ အဖေကတော့ ယောက်ျားလေးပဲ။

ဆော့လို့ဖြစ်တာ ဖြစ်ပါစေလို့ ပြောတာပဲ။ ကြာရင် မင်းရဲ့သား အခြောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာမျိုးတွေက ခဏခဏ ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ထက် သူတို့ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်လာအောင် ငြင်းခုံကြရင်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖိအားပေးနေကြသလိုပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ မူလတန်းအရွယ်ဟာ လွန်မြောက်လာခဲ့တယ်။

အလယ်တန်းစတက်တော့ အခန်းထဲက ကျောင်းသူကျောင်းသား တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လဲ သူတို့နဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ တခြားမူလတန်းကျောင်းက ပြောင်းလာတော့ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း ဆိုတာလဲ မရှိခဲ့ဘူး။ ကျောင်းမှာ သူ့အုပ်စုနဲ့သူနေကြတဲ့ ရွယ်တူကျောင်း သားတွေနဲ့ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ တချို့ကလဲ အားနာစိတ် နဲ့မေးထူးခေါ်ပြောလုပ်ပေမဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းချင်တဲ့သူ သိပ်မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဆက်ဆံကြမှန်းလဲ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးညွှံ့လို့လား၊ ခပ်ပိန်ပိန်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆံပင်ကိုလဲ အမြဲတမ်းလိုလို အဖေ့ စိတ်တိုင်းကျ ခေါင်းတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားရတဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့တွေနဲ့ ဘာများကွာလို့လဲ။ တကယ်တွေး မရခဲ့ဘူး။ သူတို့တွေ ဘောလုံးကန်နေတဲ့အချိန် ဝင်ကန်ချင်ပေမဲ့ လူပြည့် နေလို့ဆိုပြီး ကွင်းဘေးကပဲ ကြည့်နေခဲ့ရတာ များတယ်။ တစ်ခါတလေ အတန်းကြီးကျောင်းသားတွေက လူလိုလိုခေါ်ကန်ရင်လဲ ခဏပဲ။ ရေဘူးနဲ့ သောက်ရေသွားခပ်ခိုင်းတာ၊ ဘောလုံးကောက်ခိုင်းတာတွေက ဝင်ကန်ရတဲ့ အချိန်ထက် ပိုများတယ်။ ကန်ရရင်တောင် နောက်ဆုံးမှာ တစ်ခုခုထိခိုက်ပြီး ကစားပွဲက ထွက်ခဲ့ရတာချည်းပဲ။

နောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ကို မခေါ်ချင်တဲ့သူတွေကို ရှောင်ဖယ်ရင်း တစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင် ကြိုးစားပြီး နေလာခဲ့ တယ်။ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့် ကိုယ်ထဲက နောက်တစ်ယောက်က ပြန်အားပေးရင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကျောင်းဘောလုံးကွင်းနားကို ရောက်တိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားနေကြတဲ့ သူတွေကို ရပ်ငေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိတာက ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ သူများတွေလို မပျော်နိုင်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကျမှလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းပဲ။ အဖြေရှာမရတဲ့ အဲဒီမေးခွန်းဟာ ကျွန်တော့်နောက်ကို အရိပ်လိုလိုကနေလိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ အဲဒီတုန်းက မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။

တစ်ယောက်တည်း သီးသီးသန့်သန့် နောက်တန်းမှာ ထိုင်ပြန်တော့လဲ မသိမသာ ရန်စတာတွေ၊ လျှောင်ပြောင်တာတွေ ကြုံရပြန်တယ်။ သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး ဆရာမရုံးခန်းသွားတိုင်ရင်လဲ နောက်နေ့ကျ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်လုပ်တာကြုံရတာပဲ။ သူတို့ကိုခုခံဖို့ ကြိုးစားတိုင်း ဘယ်တော့မှ အရာမထင်ဘဲ အမြဲတမ်းခံရတာ များတယ်။ တစ်ခါဆိုရင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကျောင်းဝင်းထဲက ဗွက်အိုင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီးပက်လိုက်လို့ ချွံ့ရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ရွှဲစိုသွားဖူးတယ်။ ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ ဒေါသနဲ့ တစ်ခုခုပြန်လုပ်ဖို့ ပြေးသွားလိုက်ပေမယ့် သူ့အနားရောက်တော့ ခြေထိုးခံလိုက်လို့ ကျွန်တော်ပဲ လဲကျပြီး ဒဏ်ရာထပ်ရခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းဆို အဲဒီလိုဒေါသတောင် မထွက်ရဲတော့ဘူး။

အဲဒီလိုတစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဆိုရင်လဲ သေချာမမေးမစမ်းဘဲ အဖေကိုယ်တိုင်ကိုက ထိုးတော့တာ။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ခံမလာနဲ့ ဆိုတာပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာဆိုရင် အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ ရန်ပွဲကို ထပ်ကြည့်ရတယ်။ အမေက ရှင့်ကြောင့်ခုလိုဖြစ်တာ၊ သူပြောသလို သာနေခဲ့ရင် ဘာမှဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ အဲဒါတွေပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ ဘာတွေခံစားနေရလဲဆိုတာ သူတို့ မမေးကြဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပြောခွင့်မပေးကြဘူး။ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ရင်း သူတို့ပဲ အမြဲလိုလို ရန်ဖြစ်စကားများနေကြတာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခနဲ့အတ္တတွေကြားမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမှန်းလဲ မသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်းမှာကြုံနေရတဲ့အခက်အခဲကို မမြဲရှင်းနိုင်သလို အိမ်မှာလဲ ဒီလိုတွေပဲ ကြုံနေရတော့ လူတွေနဲ့ခပ်ခွာခွာနေတာက အကောင်းဆုံးပဲလို့ တွေးမိလာတယ်။ အဲဒီအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စည်းအပြင်ရောက်လာခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအချိန်ထိ သူများတွေ ဆော့နေရင်၊ ပျော်နေရင် အားကျစိတ်နဲ့ ငေးကြည့်နေမိတုန်းပါပဲ။

မကြိုးစားဖူးရင်တော့ ကျွန်တော့်အမှားပေါ့။ ရွယ်တူကျောင်းသားတွေလိုပဲ နေချင်တဲ့ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို အောက်ကျခံပြီးလဲ ပေါင်းဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလဒ်ကတော့ သူတို့အနိုင်ကျင့်လို့ကောင်းတဲ့၊ ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စဉ်းစားမရခဲ့ဘူး။ နီးအောင် ကြိုးစားရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားရတဲ့အရာတွေက ကျွန်တော့်အတွက် သီးသန့်ဘာသာရပ်တစ်ခုလိုပဲ။

မှတ်မိနေသေးတယ်။ ခုနေတဲ့ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာခါစပေါ့။ လမ်းထဲမှာ ဘောလုံးကန်နေတဲ့ ရွယ်တူကောင်လေးတွေနဲ့ ဆော့မလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ တကယ်က ကျွန်တော် မသွားချင်ဘူး။ အမေကလည်း မသွားခိုင်းဘူး။ အမေ ပြောနေတဲ့ကြားက အဖေက သွားဆော့စမ်း၊ နောက်လဲ ဒီရပ်ကွက်မှာ နေမှာဆိုပြီး အတင်းလွှတ်လိုက်လို့ ရောက်သွားခဲ့တာ။ ရောက်တော့လဲ ကျွန်တော်က လူသစ်ဆိုတော့ ခွေးရှူးလုပ်ပြီး ဆော့ခံရတယ်။ ဆော့နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး လုပ်ဆော့ရင်း လှောင်နေကြတာကို သဘောပေါက်လာတယ်။ မဆော့ချင်တော့တာနဲ့ ပြန်လာတော့ အဖေကဘာလို့ သူများခိုင်းတာ လုပ်ရတာလဲဆိုပြီး ဆီးရိုက်တယ်။ အမေကလဲ ရှင်သွားခိုင်းလို့ဖြစ်ရတာလေလို့ ပြန်ပြောရင်း သူတို့ချင်းရန် ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အဘွားဆီ သွားငိုနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အဖေက ကျွန်တော့် ကုပ်ကို ဆွဲပြီး သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်၊ လူတောမတိုးရဲတဲ့ကောင် အိမ်အပြင်မှာ သွားနေဆိုပြီး မောင်းချလိုက်တယ်။

ဘဝမှာ ပထမဆုံး စိတ်အားငယ်တာနဲ့ ကြောက်လန့်တာကို ရောထွေးပြီး ကြီးကြီးမားမား ခံစားဖူးတာပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေရဲ့ ဒေါသကို အမေရော အဘွားပါ မလွန်ဆန်ရဲကြဘူး။ နယ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး အစိုးရိမ်ကြီးတတ်တဲ့အမေနဲ့ သူ့သားရဲ့စရိုက်ကို သိထားတဲ့ အဘွားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဖေ့ကို ကြောက်ကြတယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးစရာမရှိဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ ကျွန်တော် ထိုင်ငိုနေမိတယ်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်ကို ကျီးကန်းတစ်ကောင် ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာမှပဲ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာရပြီး ပြုတ်ကျလာတဲ့ ကျီးကန်းက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်တဲ့ကျီးကန်းကို ကြည့်နေ ရင်းနဲ့စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ သနားတဲ့စိတ်ထက် ကျွန်တော် နာကျင်နေသလို သူလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ နာကျင်နေပါလား။ သေသွားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ ထပ်တွေးလိုက်ရင်း အနားကအုတ်ခဲကိုယူပြီး ထပ်ထုမိလိုက်တယ်။ ကျီးကန်းရဲ့ခေါင်းမှာ သွေးတွေဖြာထွက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ကျီးကန်းသေကောင်ကို ကြည့်နေရင်း

ဒုကြောင့် ငါ...မရှိ

စိတ်ထဲက ကျေနပ်သလို ဖြစ်လာတယ်။ သေသွားရင် ဘယ်လိုနာကျင်စရာ
မျိုးမှ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ သေနေပြီးသားအရာတွေဆီက ဘာ
တစ်ခုမှလဲ တုံ့ပြန်လာစရာ မရှိတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အသေ
ကောင်တွေကိုစပြီး သဘောကျမိတဲ့ အချိန်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီအချိန်
ကစလို့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ မြင်ကွင်းတွေ၊ အသေကောင်တွေမြင်ရင် ကြည့်ချင်
နေတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သတိထားမိလာ တော့တာပဲ။

အခန်း - ၃

ရှစ်တန်းလောက်ထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝဖြတ်သန်းမှုတွေဟာ မလွယ်ကူပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အားကိုးစရာမရှိတော့ ဘယ်လိုပြဿနာမှ မဖြစ်အောင် လူတွေနဲ့ခပ်ခွာခွာပဲ နေလာခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာ ပြဿနာမဖြစ်ရင် အိမ်မှာလဲ ထပ်ပြီး အဆူမခံရ၊ အထိုးမခံရတော့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေတာက ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်အပြေဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပင်လယ်ရေအတက်အကျကို လက ဆွဲငင်နေသလိုမျိုး ပြဿနာဆိုတဲ့အရာကိုလဲ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က ဖိတ်ခေါ်နေပုံရတယ်။ လျှောက်နေရင်းနဲ့တောင် တည့်တည့်ကြီး ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။

မှတ်မိနေသေးတယ်။ အဲဒီနေ့က သင်္ချာဆရာမက စာသင်နေရင်းနဲ့ သူစာမေးချင်တဲ့ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း အတန်းရှေ့ထွက်ခိုင်းပြီး သင်ပုန်းမှာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်စီ တွက်ခိုင်းတယ်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေအဖို့ ကိုယ့်အလှည့်များကျလာမလားဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးတွေပေါ့။ (သူကြည့်မရတဲ့ ကျောင်းသားတွေဆို မဲပေါက်တာများတယ်) ကျွန်တော်ဆိုလဲ လူရှေ့မထွက်ချင်တော့ မခေါ်ပါစေ

နဲ့လို့ အမြဲဆုတောင်းခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ လေးငါးယောက်လောက် တွက်ပြီး တဲ့ အချိန်မှာ ဆရာမက နောက်တန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ် ပါတော့တယ်။ တွက်ခိုင်းတဲ့ သင်္ချာကလဲ သိပ်မရတဲ့ပုစ္ဆာဖြစ်နေတော့ အဖြေ က ချက်ချင်းထွက်မလာဘူး။ ခြေတွေလက်တွေတုန်လာရင်း ကြိုးစား တွက်လေ အဖြေက မရလေပဲ။ ဆရာမကလဲ ဒီပုစ္ဆာလေးတောင်မရဘူး လားဆိုပြီး တဖျစ်တောက်တောက် နဲ့ပေါ့။ တွက်နေရင်းနဲ့ ချွေးဆေးတွေပါ ပြန်လာတယ်။ နောက်ကျောကို လှည့်မကြည့်မိပေမဲ့ အတန်းသား အားလုံး ရဲ့အကြည့်တွေက စက်ဝိုင်းတစ်ခုက ပစ်မှတ်ဆီဓားနဲ့ လှမ်းပေါက် နေကြ သလို ကျွန်တော့်ကျောပေါ်မှာပဲ စုပြုံရောက်နေမယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အတန်းပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုး သံကြောင့် တော်သေးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

“မင်းသက်၊ အဲဒီပုစ္ဆာကို နောက်ဆရာမဝင်ခင်ထိ ရအောင် တွက် ထား၊ ငါ ပြန်လာကြည့်မယ်”

ဆရာမ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပိုဆိုးတော့တာပဲ။ ကျောင်းသားတွေ တင်မကဘူး၊ ကျောင်းသူတွေကပါ ကျွန်တော် စိတ်အနှာင့်အယှက်ဖြစ်အောင် နောက်ကနေ မဟုတ်တဲ့ ပေါက်ကရအဖြေတွေပြောပြီး လှောင်ကြတယ်။ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်ကပဲ ရှေ့ထွက်ပြီး ဖျော်ဖြေနေရသလိုမျိုး ဟာသ လုပ်နေကြတာ။ နောက်ကိုလဲလှည့်မကြည့်ရဲတော့ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဆက် တွက်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကြီး ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင် နေပါပြီ။

“ဆရာမက တော်တော့၊ ရပြီတဲ့”

ကျောင်းသားတစ်ယောက် စကားသံကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်တယ်။ ခုနကကျောင်းသားနဲ့အတူ တခြားကျောင်းသားတွေကပါ ပျိုင်တူ လှမ်းအော်ကြတယ်။

“အဲလို မဆိုလိုဘူး”

ရယ်သံတွေ ဟိန်းထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း ရှေ့က ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သင်ပုန်းပေါ် ထောက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက မြေဖြူခဲဟာလည်း ထောက်ခနဲ ကျိုးသွားတယ်။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုစည်းပြီး သေချာပြန်တွက်လိုက်

တယ်။ အဖြေရခါနီးပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အတန်းထဲက စကားသံတွေ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဆရာမပြန်ရောက်လာလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ပုစ္ဆာရဲ့အဖြေကို သင်ပုန်းပေါ် မြန်မြန်ချရေးလိုက်တယ်။ ဒဏ်ပေးခံထားရသလို နေနေရတဲ့ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားချင်လှပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့် ခါးစပ်နား က တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးဟာလဲ ရုတ်တရက်အောက်ကို ဆွဲချွတ်ချခံလိုက်ရတယ်။ လုပ်သွားတဲ့ကောင်ကို ပြန်လုပ်ဖို့ နေနေသာသာ အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးနဲ့ကြောင်ပြီး ရပ်နေရင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့် ရဲဘဲ ပုဆိုးကို ပြန်ကောက်ကိုင်ပြီး အတန်းထဲကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့ရတာ ကိုပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ရှက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော့်အတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အတန်းထဲက သူတို့တွေအတွက်တော့ တစ်ရက်စာ ဟာသလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီအရောင်ကြောင့် တချို့ကောင်တွေဆီက အခြောက်လို့ ခေါ်တာကိုတောင် အပိုဆုရလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုရော ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ပြောပြခွင့်ရခဲ့လို့လဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လဲ ရှက်စိတ်နဲ့ဝမ်းနည်းပြီး ကျိတ်ငိုရုံအပြင် မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ။

ရေးလက်စကျောင်းစာအုပ်ကို ခဏပေးစမ်းကွာဆိုပြီး လုယူသွား တာမျိုး၊ ပြန်လာပေးရင်လဲ စာအုပ်ထဲမှာ စောက်ရူးလေး၊ အခြောက်ဆိုပြီး ပေါက်ကရဲရေးထားတာမျိုးတွေက သူတို့အတွက်ပုံမှန်ပဲ။ ကောင်မလေးတွေ ဆိုလဲ ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို တံမြက်စည်းလာချပေးပြီး နောက်သလိုလိုနဲ့ အခန်းထဲလှည်းခိုင်းတာမျိုး၊ သူတို့မိန်းကလေးအသင်း ထဲမှာ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထည့်ထားတာမျိုးတွေကအစပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်ရန်စကြတာမျိုး ဆရာ၊ ဆရာမတွေမြင်ရင်လဲ သူ့ဘာသာသူ နေတာ သွားမစကြနဲ့လေလို့ လှမ်းပြောရုံနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ သင်းကွဲ အထီးကျန်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ဒီဝန်းကျင်လေးမှာ အဆင် ပြေပြေနဲ့စာသင်ချင်အောင်၊ တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်လာ အောင် လုပ်ပေးဖို့က သူတို့တာဝန်မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆထားကြပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ပညာရေးစနစ်ထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ အချင်းချင်း မျှတတဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးရအောင် သင်ပေးဖို့ ဘာသာရပ်မရှိခဲ့ဘူး။ ရှိခဲ့ရင်တောင် အဲဒီစနစ်က အသက်မဝင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့

ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါင်းသင်းရဲ၊ မဆက်ဆံရဲဘဲ အားလုံးကို ရှောင်ဖယ်ရင်း အကြောက်တရားနဲ့နေတာကပဲ ကျွန်တော့်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနဲ့ အဆင်ပြေဆုံး ဖြစ်လာတော့တာပဲ။

ကျောင်းမှာတင်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာ နေရင်း ခြံဝင်းထဲကနေ အပြင်ခဏထွက်လိုက်တာနဲ့ ပြေးပြေး ထွက်လာပြီး ဟောင်တတ်တဲ့ လမ်းထဲကခွေးကိုတောင် ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ အဲဒီခွေးကို ပြန်ခြောက်လှန့်ဖို့လဲ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ မဆီမဆိုင် သူ့ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို လိုက်လိုက်ဟောင်နေတဲ့ အဲဒီခွေး သူတောင်းစားကို ကျွန်တော်သေအောင် မုန်းတယ်။ ကျောင်းမှာဆိုလဲ ကျွန်တော် မုန်းတီးတဲ့ တခြားလူတွေနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေထိုင်ရင်း ကျောင်းစာ အပေါ်ပဲ စိတ်ပါသလို အာရုံစိုက်ခဲ့တယ်။ တချို့ရုပ်ရှင်၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို အထီးကျန်ကျောင်းသားတစ်ယောက်အပေါ် စာနာနားလည်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောင်းသားဘဝမှာမတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီလိုနေတာတောင် လစဉ်စာမေးပွဲတွေမှာ အမှတ်မကောင်းလို့ ကျောင်းက အိမ်ကို တိုင်စာပို့တဲ့အခါမျိုးတွေမှာဆိုရင် အဖေရဲ့လက်သီးနဲ့ ထပ်ပြီး မိတ်ဆက်ရပြန်တာပဲ။ နောက်ပိုင်း အမေလဲ ဝင်မပြောတော့ဘဲ စာကောင်းကောင်းမလုပ်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပဲ ထပ်တင်တာများတယ်။

အဖေက သူ့လိုပုံစံမျိုးမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် အားမလို အားမရ ဖြစ်တာထင်တယ်။ အဖေ့ရဲ့ဒေါသဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်စကားနဲ့ ပြောတာထက် ဇက်ပိုးအုပ်တာ၊ လက်သီးနဲ့ထိုးတာတွေပဲ များခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်မအားတဲ့ အမေကလဲ ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲလိုက်ပြီး ကာကွယ်မပေးတော့ပါဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် အခြောက် မဖြစ်တော့ဘူးလို့လဲ အမေ တထစ်ချ ယူဆသွားပုံပဲ။ ဒီတော့ အဖေ့ကို မုန်းလာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အကာအကွယ်မပေးနိုင်တဲ့ အမေ့ကိုလဲ ချစ်ဖို့၊ အားကိုးဖို့မလွယ်မှန်း သိလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ထဲက အနာဟာ အသားမာတွေပဲ တက်ခဲ့ရတယ်။

စစ်မှုထမ်းအရာရှိဘဝကနေ အရပ်ဘက်ပြောင်းလာတဲ့ အဖေဟာ ပတ်သက်ရာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပဲ ရာထူးကြီးကြီး ပြန်ရတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက တိုင်းပြည်တာဝန်တွေကို သစ္စာရှိရှိထမ်းဆောင်ခဲ့သလိုမျိုး ခုလည်း အလုပ်ကို

မိသားစုထက် ဦးစားပေးတဲ့လူထဲမှာ သူပါတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်တော် လူမှန်းသိတတ်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပြီ။ ဈေးကြီးတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးဝတ်အထည်စတွေ ရောင်းတဲ့ အမေဆိုင်က ရောင်းကောင်းတယ်လို့ အဘွား ပြောတာကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဖေ့ အလုပ်ထဲကိုရော အမေဆိုင်ကိုရော မရောက်ဖူးဘူး။ အဖေနဲ့အမေတို့ ဟာ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကပ်ဘေးကြီးဆိုက်တော့မယ့်အလား ပိုက်ဆံတွေ အသည်းအသန်ပြိုင်တူရှာကြတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်ပေးတယ် ဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားတယ်။ သူများမိသားစုတွေလို အားလပ်ရက် ရပ်ရှင်သွား ကြည့်တာမျိုး၊ ပန်းခြံတို့ ဘာတို့ လိုက်ပို့တာမျိုးမရှိဘူး။ ဝေးတဲ့ကမ်းခြေလို နေရာမျိုးဆိုရင် သူတို့နဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ။ စက်ရုပ်တွေလို ရှင်သန်နေကြပြီး ကျွန်တော့်ကိုလဲ သူတို့ကိုယ်ထဲက ဖြစ်တည်လာတဲ့ အသားစတစ်ခုလိုပဲ သဘောထားပုံရတယ်။ တော်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက တော့ အမေဆိုင်က ပြန်လာရင် ကစားစရာ အသေးစားတွေ ပါတတ် လာတာမျိုး ကြုံဖူးပေမဲ့ နည်းနည်းကြီးလာတာနဲ့အမျှ လိုချင်တာပူဆာဖို့ဆိုရင် အဘွားကိုပဲ မြင်တော့တယ်။ အဖေကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကလေးဘဝ လိုအပ်ချက်တွေက သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ခုခု လိုချင်တာရှိရင် မင်းအဘွားကို ပြောလေကွာ လိုအပ်တာ ဝယ်ပေး လို့ရအောင် ပိုက်ဆံပေးထားတယ်လို့ အမြဲပြောတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်လည်း အဖေနဲ့အမေကို ဘာတစ်ခုမှ မပူဆာဖြစ်တော့ဘူး။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လိုလေးသေးမရှိအောင် ထားထားတယ်လို့ သတ် မှတ်ထားပုံပဲ။ ဂရုစိုက်မှုနဲ့ မေတ္တာ တရားကိုခံစားတတ်အောင်တောင် သူတို့ မပေးခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခုလိုမျိုး သူတို့မျက်စိအောက်မှာပဲ အပေါ်ယံတွေ ဖြည့်ဆည်း ပေးရင်း ကြီးပြင်းခိုင်းခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်ဘက်က ရှိနေတတ်သူက အဘွားပဲ။ အဘွားကတော့ အဖေရောအမေပါ မပေးတဲ့မေတ္တာမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစေခဲ့တာ။ မနက်ခင်းအိပ်ရာက မထချင်ရင်တောင် နဖူးကိုလက်နဲ့ လာသပ်ပြီး လာနှိုးပေးတာလည်း အဘွားပဲ။ သူတို့ကြောင့် တစ်ခုခုနာကျင် ခံစားရတိုင်း အဖေနဲ့အမေကို သေစေချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုး အဘွားကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူးခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါတိုင်းလည်း အဘွားက ကျွန်တော့် ဆံပင်လေးတွေ သပ်ပေးပြီး သူတို့က သားကိုချစ်ပါတယ်၊ သူတို့အလုပ်တွေ

ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

နဲ့ ရှုပ်ပြီး သားအပေါ် အချိန်မပေးနိုင်ကြလို့ပါဆိုတဲ့စကားမျိုး၊ နောက်ပြီး အဲဒီလို အလားတူနှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အထီးကျန်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်သွေးသားကြောင့်ဖြစ်တည်လာရတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘဆိုတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ မျက်ကွယ်ပြုနိုင်ကြသလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခံယူဖို့ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မကျလာတဲ့ မိုးရေစက်တွေကို မမျှော်ချင်တော့ဘူး။ အထီးကျန် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို နာကျင်မှုတွေ များလာရတဲ့အခါ အမုန်းတရားတွေပဲ စိမ့်ဝင်လာကြတယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားနေရတဲ့ လမ်းဟာ ရွေးချယ်စရာမရှိသလို အဆုံးမှာလဲ အမှောင်ပဲရှိနေမယ်ဆိုပြီး တဖြည်းဖြည်းယုံကြည်လာတယ်။ ကလေးဘဝဆိုတာ ပေးသလောက်လေးထဲကပဲ ရွေးချယ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ခရစ်နှစ်ရဲ့အတွင်းဘက် အမှောင်ခြမ်းလေးလို အခန်းထောင့်လေးမှာ ထိုင်ပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ မျိုသိပ်နေရတာမျိုးတွေကလဲ ကျွန်တော့် ငယ်ဘဝရဲ့ မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစတွေပါပဲ။

အတိတ်ဟာ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို
ဘယ်တော့မှ မကျွတ်နိုင်တဲ့ နတ်ဆိုးပဲ ...

မမြင်ရတဲ့တစ်နေ့မှ ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မယ် ...

အခန်း -၄

စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေကတော့ အိမ်နဲ့ ကျောင်းပေါင်းပြီး ပိုပြီးရင့်ထော်လာရုံပဲရှိတယ်။ သာမန်ကလေးတစ်ယောက်လို ကြီးပြင်းလာချင်ပေမဲ့ အဲဒီအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မှလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ညစဉ်ထမင်းဝိုင်းတွေမှာဆိုလဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝ နေ့ရက်တွေအကြောင်း မေးဖို့ အဖေနဲ့အမေတို့ဟာ မေ့လျော့နေမြဲပဲ။ နောက်ပိုင်း အထိုးခံရမှာ ကြောက်တော့ စာပုံမှန်ကျက်ပြီး စာမေးပွဲ အောင် နေတာလဲ ပါမှာပေါ့လေ။ အမှတ်ကတော့ ကောင်းလှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကိုလဲ အဖေနဲ့အမေက ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က စီးပွားရေးကိုပဲ တောက်လျှောက်အာရုံစိုက်လာခဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ တော်တော်ကြီးအဆင်ပြေတဲ့အနေအထားကို ရောက်နေပါပြီ။ (စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာတာနဲ့အမျှ အဖေနဲ့အမေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာလဲ သူတို့အချင်းချင်း မာကျောလာခဲ့ပြီ)ကိုးတန်းရောက်တဲ့နှစ်မှာတော့ အမေက စမတ်ဖုန်းလေး တစ်လုံးလက်ဆောင်ပေးတယ်။ Touch Screen လေးနဲ့ဂိမ်းလည်း ဆော့လို့ရတဲ့ အဲဒီဖုန်းလေးလက်ထဲရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဖြေစရာတစ်ခု စပြီးရတဲ့အချိန်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ အမေ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ပါးစပ်က ထုတ်မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ (အဲဒီမတိုင်ခင် ငါးကန်လေးတစ်ခုဝယ်ပေးဖို့ ပြောဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော့်စကား အရာမထင်ခဲ့တာကို မှတ်မိနေသေးတယ်) နောက်ပြီး ကိုးတန်းစာတွေအတွက် အိမ်မှာ ကျူရှင်သဘောမျိုး အနီးကပ်စာသင်ပေးဖို့ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိနှစ်လောက်ရှိမယ့် ဆရာမတစ်ယောက်ကို သီးသန့်ခေါ်ပေးတယ်။ ဒါကလဲ အမှတ်ကောင်းရင် ဆရာဝန်၊ စစ်ဗိုလ်၊ အင်ဂျင်နီယာ အဲဒါတွေဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ကျောင်းသားမိဘအများစုရဲ့ သူတို့သားသမီးတွေအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာရောင်အတ္တစိတ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ သားသမီးတွေစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေလဲ၊ ဘာတွေခံစားနေလဲ၊ သူတို့ဘာလိုချင်ကြလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်ကြလဲဆိုတာတွေကို တောင် မမြင်နိုင်ကြတဲ့ မိဘတွေရဲ့ မာန်မာနအတ္တတွေပေါ့။ စာသင်ဖို့ဆိုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ခပ်တောင့်တောင့်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အဲဒီဆရာမရောက်လာတဲ့ အချိန်ကို မှတ်မိနေသေးတယ်။ အဲဒီနေ့က ရာသီတစ်ခုရဲ့ အဦးဆုံးမိုးမှုန်တွေ သည်းနေခဲ့တာကိုရောပေါ့။

ရနံ့ဆိုတာ မွေးကြိုင်လွန်းမှ
ဆွဲဆောင်မှုရှိတာမဟုတ်ဘူး ...

ပြင်းထန်စူးရှရင်လည်း
စပ်စုမိတတ်ကြတာပဲ ...

အပုပ်နဲ့တွေ့ဆိုရင်
လိုက်ရှာတတ်ကြသေးတယ် ...

အခန်း - ၅

“တီချယ်ကို ဘာမှကြောက်နေစရာမလိုဘူးနော်၊ တီချယ်နဲ့သား သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေမယ်။ သား မသိသေးတဲ့စာတွေ တီချယ်သင်ပေးမယ်။ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဘဝမှာ သူစိမ်းလူတစ်ယောက်ဆီက သူ့ကိုမကြောက်နဲ့လို့ ပြောတာကို ပထမဆုံး စကြားဖူးတာပဲ။ သူ့စကားသံက နည်းနည်းရွှဲပျစ်ပျစ်နိုင်ပေမဲ့ နားထဲကို ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ ဝင်လာတယ်။ မော်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မွေးခွေးလေးတစ်ကောင်ကို သနားသလို ကြည့်နေတဲ့ အရည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိုးနည်းနည်းစိုထားလို့ ဆံပင်အဖျားလေးတွေ ပူးကပ်ပြီး မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတာကလဲ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် အမြန်ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ရယ်သံလွင်လွင်လေး ထွက်လာတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တီချယ်ပုံစံက ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား”

ခေါင်းငုံ့ထားရင်း ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်မေးဖျားကိုကိုင်ပြီး ခေါင်းမော့ ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကြောက်စိတ်နဲ့ ဖင်ရွှေ့ရင်း နောက်နည်းနည်းဆုတ်လိုက်မိသလားပဲ။

“သားနဲ့ တီချယ်က သူငယ်ချင်းတွေလို ပြောပြီးပြီလေ၊ သား အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဆက်ဆံပေါ့၊ တီချယ်ကတော့ သားကို ပိုကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းမရှိဘူး”

သူ့ဆီက စကားသံချက်ချင်းထွက်မလာဘူး။ ခဏနေမှ သက်ပြင်းချသံနဲ့အတူ ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြော တယ်။

“အင်း... အန်ကယ်စိုးကတော့ သူ့သားက... အနေအေးတယ် လို့ ပြောတယ်၊ တကယ်ပဲ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းမရှိတာလား”

မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ကရုဏာသက်သလို ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်နဲ့ပွတ်လိုက်ရင်း ထပ်ပြောတယ်။

“အဲဒါဆိုလဲ တီချယ်က သားရဲ့ ပထမဆုံးသူငယ်ချင်း လုပ်ပေး မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ကျေနပ်သွားတယ်။ ပထမဆုံးနေ့ဆိုတော့ စာသင်တာထက် ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် စကားတွေ ပြောနေတာနေမယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုသင်မယ်ဆိုပြီး အချိန် ဇယားလုပ်ရင်းနဲ့ အဲဒီနေ့စာသင်ချိန်က ပြီးသွားတယ်။ တီချယ်က သူ့နာမည် ဇင်မာလို့ပြောတယ်။ သူပြန်သွားတော့ ကျွန်တော့်နားခေါင်းထဲမှာ သူ့ဆီကရတဲ့ အနံ့တစ်ခုပဲ စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဆွတ်လာတဲ့ ရေမွှေးနဲ့ မိုးရေတွေ စိုနေတဲ့ သူ့ကိုယ်က ချွေးနံ့တို့ရောပြီးထွက်လာတဲ့အနံ့မျိုးပဲ။ ရေမွှေးနံ့ကို ဖောက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ စူးရှရှချွေးနံ့က သူ့ရဲ့ကိုယ်နံ့လို့ ပြောရမလားပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီးမှတ်မိနေတယ်။ ပြန်ခါနီး ရေနည်းနည်း စိုနေတဲ့အင်္ကျီအဝတ် အစားကို သပ်ရပ်အောင်ဆွဲဆန့်ပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာ နောက်ပိုင်းကို စိတ်မကူးထားဘဲနဲ့ ပထမဆုံး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ပြန်တော့မလို့လား တီချယ်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

အိမ်ထဲကို ဝင်လာရင်း လှမ်းမေးလိုက်တဲ့ အဖေစကားသံကြားမှပဲ ကျွန်တော့်အကြည့်ကို လွှဲလိုက်မိတယ်။ သူတို့ ဘာတွေဆက်ပြောနေကြလဲ မကြားတော့ဘူး။ ရယ်သံတွေတော့ ကြားရတယ်။ ခဏနေတော့ အဖေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်တယ်။

“ဆရာမနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား ကောင်လေး”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ သေချာပေါက်ပြေတယ်မဟုတ်လား ဆိုတဲ့

ပုံစံမျိုးနဲ့ ငုံ့ကြည့်နေတယ်။
“ပြေပါတယ် အဘ”

ပြောပြီး စာအုပ်တွေကိုပဲ ငုံ့သိမ်းလိုက်တယ်။ သိတတ်စအရွယ် ကစပြီး အဖေ့ကို ကျွန်တော် အဘလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ အဘွားပြောပုံအရဆိုရင် အဖေ့ဆီ လာလာနေကျလူတွေက အဖေ့ကို အဘလို့ ခေါ်တာကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခေါ်ခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ သူ့တပည့်ဆိုတဲ့ လူတွေလည်း အိမ်လာတာ သိပ် မတွေ့မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာပဲ အဘလို့ခေါ်တာကို နှုတ်ကျိုးသွားခဲ့တယ်။ အဖေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီအသုံးအနှုန်းကို ပြင်မပေးခဲ့ဘူး။ အဖွဲ့အစည်း ဆန်တဲ့အခေါ်အဝေါ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သဘောကျနေတုန်းမို့လို့ ထင်တာပဲ။ ခုလဲ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရင်း ပရုံးတစ်ချက်ပုတ်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။

အခန်း - ၆

အဲဒီလပိုင်းတွေကတော့ ကျောင်းစာသင်ခန်းနဲ့ အိမ်က စာသင်ခုံ အပေါ် ဖြစ်ရတဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေဟာ ပြောင်းပြန်တွေချည်းပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျောင်းသွားမတက်တော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ စာသင်ချင်တယ်။ တီချယ်ရဲ့ခပ်စားစား ချွေးနံ့တွေနဲ့ရောပြီး ထွက်လာတဲ့ ရေမွှေးနံ့ကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ တီချယ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ရှိကမ္ဘာမှာ ပထမဆုံး ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာခဲ့တဲ့ သူစိမ်းပဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးတစ်ယောက်လို တီချယ်စကားသံတွေက ချိုသာတာထက် ပိုပြီးနွေးထွေးတယ်။ တစ်ခါတလေ အားမလိုအားမရနဲ့ ကျွန်တော့်ပါးကို သူ့လက်ညှိုးလေးနဲ့ ဖွဖွလေး ထိုးလိုက်တာမျိုးတို့၊ ကျွန်တော့် ခါးကို မနာအောင် လိမ်ဆွဲလိုက်တာမျိုးတို့ဆိုရင် စိတ်ကျေနပ်သွားတဲ့ ခံစားမှုကိုတောင် ရသေးတယ်။ စာသင်ချိန်တွေကုန်မှာတောင် ကြောက်နေပြီ။ တစ်ပတ်နှစ်ရက်ဆိုတာက မျှော်နေရတဲ့သူအတွက် ကြာလွန်းသလို အဲဒီနေ့ ရောက်လာရင်လဲ အချိန်ကုန်သွားတာ မြန်လွန်းတယ်။ စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကျောင်းကို သွားကို မသွားချင်ဘူး။

တစ်ရက်တော့ စာသင်ငိုစောင့်နေရင်း ဖုန်းနံရံခင်းဆော့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားပြီးမေးတယ်။

“အံ့မယ် သားမှာ ဖုန်းရှိတာလား၊ တီချယ် သိတောင် မသိဘူး”

“ရစ်တန်းအောင်တုန်းက အမေ ဝယ်ပေးထားတာ”

“ပြပါဦး... တီချယ်ကို”

တီချယ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို အတန်းထဲမှာ စာအုပ်ဆွဲလုခံရတုန်းက ရခွဲတဲ့ခံစားမျိုး ရုတ်တရက်ပြန်ရလိုက်တယ်။ တီချယ်က Passwords မခံထားတဲ့ ဖုန်းကို သေချာဖွင့်ကြည့်နေတယ်။ ဘာလုပ်တာလဲ... ပြန်ပေးပါလို့ပြောပြီး ပြန်ယူချင် ပေမဲ့ ပြောမထွက်ဘူး။ ခဏနေတော့ အံ့သြတဲ့အသံနဲ့ ကြည့်ပြီး မေးလာ တယ်။

“ဒီပုံတွေက သား ရိုက်ထားတာလား”

သူစိမ်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ယူမကြည့်စေချင်တာ အဲဒါ ကြောင့်ပဲ။ သူ ဆက်ပြောလာတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။

“ရွံ့ရာကြီး သားရယ်၊ အသေကောင်တွေရဲ့ပုံတွေများ ရိုက်ထားရ တယ်လို့၊ ဖျက်လိုက်တော့”

ပြောနေရင်းနဲ့ဖုန်းထဲကပုံတွေ ဖျက်ဖို့လုပ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အမြန်ဆွဲယူလိုက်မိတယ်။

“တီချယ်... မလုပ်ပါနဲ့”

တောင်းပန်သလို ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖျက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ခပ်သွက်သွက် ထိုးထည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မပြောစဖူး လေသံမာမာနဲ့ ထပ်ပြောတယ်။

“မင်းသက်... အဲဒီလို ပေါက်ကရပုံတွေ ရိုက်တာမျိုး တီချယ် မကြိုက်ဘူးနော်၊ နောက်နေ့ အဲဒီဖုန်းကို ပြန်စစ်မယ်၊ ဖျက်ထားလိုက်”

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ရိုက်ချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မရဘူးလား။ ကျွန်တော့်လွတ်လပ်ခွင့်က သူ့ကို ဘာထိခိုက်သွားလို့လဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ရှေ့က ထထွက် လာခဲ့ရင်း အိမ်အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲကို ဝင်နေလိုက်တယ်။ အိမ်အပေါ် ထပ်ထပ်မှာ တခြားအခန်းတွေရှိပေမဲ့ ဒီတစ်ခန်းကတော့ ကျွန်တော် မကြာခဏဝင်နေတတ်တဲ့ အခန်းပဲ။ ခုလက်ရှိ ကျွန်တော် အိပ်နေရတာက အောက်ထပ်က အဖေတို့အခန်းနဲ့ကပ်လျက်အခန်းဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့သာ

ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

ခွင့်ပြုရင် အပေါ်ထပ်က ဒီအခန်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အခန်းအဖြစ် လိုချင်တယ်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးပိတ်ပြီး မီးမှိတ်ထားလိုက်ရင် နေ့လယ်နေ့ခင်း ဘက်တောင် ဘယ်အလင်းရောင်မှ ဝင်လာလို့မရတဲ့ ဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို လုံခြုံမှုအပေးနိုင်ဆုံးလို့ ထင်မိတယ်။(နောက်တော့လဲ အဲဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်း ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ)

“သား... ဆရာမက စာသင်ဖို့ စောင့်နေတယ်လေ”

အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး အဘွားလာခေါ်တဲ့အချိန်ထိ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘူး။ မီးအမှောင်ချထားတဲ့အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဖုန်းထဲက ကိုယ်တိုင်ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော် ကြောက်တတ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေက ရေတစ်စက်နဲ့တစ်စက် ပေါင်းပြီးတစ်စက်တည်းဖြစ်သွားသလိုမျိုး တစ်နေရာမှာ သွားပြီး ဆုံစည်းနေတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အသေကောင်တွေကို သဘောကျတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဖုန်းတစ်လုံး လက်ထဲရောက်လာတာနဲ့ အဲဒီလိုပုံတွေကိုရိုက်ပြီး ပြန်ပြန်ကြည့်တတ်တဲ့အကျင့်ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့အကျင့်ပေါ့။

အခွံမာခရကောင်ကို အုတ်ခဲနဲ့ထုထားလို့ ခွဲပျစ်ပျစ်ရည်တွေ ထွက်ပြီး ကြေမွနေတဲ့ ခရုအသေပုံ၊ ပုပ်ပွနေတဲ့ ကြွက်အသေကောင်ပေါ် ပုရွက်ဆိတ်တွေ တက်နေတဲ့ပုံမျိုးတွေ၊ တံခါးနဲ့ညှပ်မိလို့ ပြားကပ်ပြီး သေနေတဲ့အိမ်မြှောင်ပုံတွေက အစပေါ့။ နောက်ပြီး သွေးတွေပေနေတဲ့ အမှိုက်တောင်းထဲက ငါးခေါင်းတွေ။ အဲဒီလိုပုံတွေက သူတို့အတွက် ဘာထိခိုက်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီလိုအသေကောင်ပုံတွေ၊ သွေးရဲ့ရဲ့ သံရဲ့ရဲ့ပုံတွေက စိတ်ကျေနပ်စရာတစ်ခုလို ခံစားရလို့ ရိုက်ထားတာပဲ။

ဖုန်းထဲက ပုံတွေကို ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးဟောင်နေကျခွေးကို ကျွန်တော် ခဲနဲ့ပြန်လိုက်ထုနေသတဲ့။ ဒီလိုတုံ့ပြန်မှုက အိပ်မက်ထဲမှာ ဒါပထမဆုံးပဲ။ ခွေးပိုင်ရှင်လူကြီး ပြေးလာရင်း ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်နေတယ်။ ကျွန်တော် သဘောကျလွန်းလို့ ရယ်နေမိတယ်။

“ဟေ့ကောင်... တံခါးဖွင့်စမ်း”

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီး အော်နေတဲ့ အဖေအသံကြောင့်

ဆတ်ခနဲ လန့်နှိုးသွားတယ်။ အိပ်မက်ထဲက အပျော်လေးတွေတောင် ဘယ်နားရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ချက်ချင်းကုန်းထပြီး တံခါးပြေးဖွင့်ပေး လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်လို့ မီးအလင်း ရောင်က အခန်းထဲ လင်းပျံ့သွားတယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ အဖေမျက်နှာဟာ သူ့လက်အောက်က စစ်သားတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လိုမျိုး အာဏာရှင်ဆန်ဆန် တင်းမာ ခက်ထန်နေတော့တာပဲ။

ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်ပြီး ရှေ့တိုးလာတယ်။
“အဘ... ကျွန်တော်...”

နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ပြောလိုက်ပေမဲ့ ပါးအစပ်မှာ ပူခနဲ ဖြစ်ပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားတယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ နောက်ဘက်ကို ဖင်ရွှေ့ပြီး ဆုတ်သွားမိတယ်။ အခန်းနံရံမှာ ကပ်ပြီး သူ့ကိုကြောက်လန့်တကြား ကြည့် နေမိချိန်မှာပဲ သူက အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာက အံ့ဩတာနဲ့ အထင်သေးတာတွေ ရောထွေးပြီး စိတ်ရှုပ်တဲ့ပုံစံကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

“မင်းကို ဖုန်းဝယ်ပေးထားတာက ဒီလို ပေါက်ကရပုံတွေ ရိုက်ဖို့ လား”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဘ”
ဖုန်းကို ကျွန်တော့်ရှေ့ပစ်ပေးတယ်။

“စာသင်ပေးနေတဲ့ ဆရာမကိုတော့ မင်း လေးစားသင့်တယ်၊ သူ့စကားကိုလဲ နားထောင့်သင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်... ဟို”
“ပျော့ညံ့ညံ့ ပုံစံလုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်”

ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ပေါင်ရင်းကို တစ်ချက်ပိတ်ကန်ပြီး အခန်းထဲ က ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ နာနေတဲ့ပါးအစပ်နားက ဒဏ်ရာကို စမ်းမိတယ်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနားကနေ သွေးစတွေရဲ့အထိအတွေ့ကို ရလိုက်လို့ လျှာနဲ့လျက်ကြည့်လိုက်တော့ မရဖူးတဲ့အရသာသစ်တစ်ခုကို ရတယ်။ ဖုန်းကို ပြန်ကောက်ပြီး ကင်မရာထဲကနေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အားကြီးတဲ့ခွေးဘီလူးတစ်ကောင်ဆီမှာ အကိုက်ခံထား ရတဲ့ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ နာကျင်နေမှုမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေ့လိုက်ရ

ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

တယ်။ အဲဒီခွေးရဲ့မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံမရှိထားဘဲ ကျွန်တော် မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။

“ဆရာမလေးကိုတော့ အပြစ်တင်မနေပါနဲ့၊ သားရယ်၊ သူလဲ သားကိုစာသင်ဖို့ အကြာကြီးစောင့်နေခဲ့တာ၊ သားအဖေ ပြန်လာတော့မှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပြန်သွားတာ သားရဲ့”

နှုတ်ခမ်းထောင့်နားက ရောင်နေတဲ့နေရာကို ဆေးလိမ်းပေးရင်း အဘွားက နှစ်သိမ့်နေတယ်။

“ခွေးကိုက်ခံရရင် ဘယ်လိုနေလဲ အဘွား”

အဘွား ရုတ်တရက်ကြောင်သွားပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်တယ်။ အဖေ က သူ့ရဲ့သားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဘွားကိုယ်တိုင်လည်း အဖေ့ကို ကြောက်တာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျွန်တော် သိတတ်စအရွယ်က အဖေနဲ့အဘွား အကြီးအကျယ်စကားများရင်း အဖေ တွန်းလိုက်လို့ အဘွားလဲကျပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်နာသွားတဲ့ မြင်ကွင်းကို ခုချိန်ထိမှတ်မိနေတုန်းပဲ။ အဲ ဒီကတည်းကပဲ အဘွားက အဖေ့ကိုကြောက်ပြီး သိပ်မပြောတော့တာ။ ဒါပေမဲ့ သားတစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်နေတုန်းပဲ။

“သားအဖေက ငယ်ငယ်ကတည်းက နည်းနည်းဆိုးတော့ သူ့လို မဖြစ်စေချင်လို့နဲ့ တူပါတယ် သားရယ်၊ သားရဲ့ အဘိုးမဆုံးခင်မှာပဲ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးပြီး စစ်တပ်ထဲ ရောက်သွားခဲ့တာ၊ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်အရေး အခင်းကြီးပြီးလို့ သူ့အဖေဆုံးပြီးမှပဲ အဘွားဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ သားရဲ့၊ ပြန်လာတော့လဲ အဘွား မထင်ထားလောက်အောင်ပဲ သူ့ပုံစံပြောင်းလဲ လာတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ထင်ပါ တယ် ”

သူ့သားကို သနားတဲ့အသံနဲ့ အဘွားက ပြောနေတယ်။ အဖေ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အဲဒီအကြောင်းတရားတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ရိုက်ခတ် ရလောက်အောင်ထိ ဖြစ်သင့်လို့လား။ ကျွန်တော် မကြုံခဲ့ရတဲ့ အဲဒီအရေး အခင်းဆိုတာကြီးရဲ့ အကျိုးဆက်က ခုထိလွှမ်းမိုးနေရအောင်ရော ကျွန်တော့် အတွက် ထိုက်တန်လို့လား။ ထားပါတော့။ အဘွားကိုလဲ ပြန်ပြောမနေ တော့ဘူး။ အဘွား ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေရင်ပြီးပြီ။

ခြေသံကို အရင်ကြားလိုက်ရပြီးမှ အမေ့အသံကို ကြားရတယ်။

“အမေ့မှာလဲ အဲဒီလောက် အလိုလိုက်မနေနဲ့၊ တော်ကြာတစ်ခုခု ဆို သူ့ကိုယ်သူ အားမကိုးတတ်ဘဲ နေဦးမယ်”

“ဟဲ့... ကလေးကို နှစ်သိမ့်မယ်မရှိဘူး၊ နင်က တစ်မျိုး”

အမေက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့အကြည့်က ကျွန်တော် မလိမ္မာလို့ပဲ ခုလိုဖြစ်နေသလိုမျိုး။ ကျွန်တော် ဘာမှားနေလို့လဲလို့ အော်မေး လိုက်ချင်ပေမဲ့ ပါးစပ်ကမထွက်ဘူး။ အမေက ခေါင်းခါရင်း ထပ်ပြော တယ်။

“ကိုယ့်အဖေအကြောင်းလဲ သိသားနဲ့၊ အလုပ်က ပင်ပန်းရတဲ့ အထဲ နေရာတကာ လိုက်ဝင်ပြောမနေချင်ဘူး၊ ဆင်ခြင်လေ၊ ဆရာမကို အိမ်ခေါ်ပေးထားတာက အမှတ်ကောင်းအောင်ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားဦး မင်းသက်”

နောက်ဆုံး အမေ့ဆီက ဒီစကားမျိုးပဲ ကြားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသားပါ။ အဘွားအနားကနေ လက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ထထွက်လာခဲ့တယ်။

“ပြန်မပြောနားမထောင်ပုံစံမျိုး လာမချိုးနဲ့နော် မင်းသက်၊ သေမယ်”

ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်မိပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကြီး ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ အမေဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဟိုးအရင်လို အစိုးရိမ်ကြီးတာတွေ မရှိတော့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဘူး။

ခြံဝင်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလမ်းပေါ်မှာ ဘောလုံး ကန်နေကြတဲ့ ကလေးတစ်အုပ်ကို လှမ်းတွေ့တယ်။ လေးငါးခြောက်ယောက် လောက် ရှိမလားပဲ။ ဘောလုံးကန်နေကြတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အနားမှာ ရပ်ငေး နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့တယ်။ သူတို့ကန်နေတဲ့ ဘောလုံးဘေးထွက်သွားတော့ နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် က အဲဒီကလေးကို ဘောလုံးသွားကောက်ခိုင်းတယ်။ ဘောလုံးကောက်ပြီး ပြန်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင် လာမိတယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ သူများတွေနဲ့တန်းတူ ဆော့ချင်ရှာတဲ့၊ မျှော်လင့် ချက်တွေ စွန်းပေနေတဲ့ကလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ ထမင်းသိုးဟင်းသိုးတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးကို ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့မြင်သွားအောင် ဘယ်သူတွေ ဝိုင်းလုပ် ကြတာလဲ။

ရပ်ငေးနေတုန်းမှာပဲ ဟောင်သံနဲ့အတူ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးလာတဲ့ ဟောင်နေကျခွေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စိတ်ထဲက ဂုန်းခနဲ ကြောက်သွားမိ

ဒါကြောင့် ငါ...မရှိ

နေပေမဲ့ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ အတွေးတစ်ခုကဝင်လာတယ်။ ဒီခွေး ငါ့ကို ကိုက်စမ်းပါစေဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး။ ကျွန်တော် နာကျင်ချင်တယ်။ ခုနာကျင် နေရတာထက်ပိုပြီး နာကျင်ချင်တယ်။ သွေးစိမ်းတွေ ပန်းထွက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးနဲ့ အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အသက်ကိုအောင့်ထားရင်း ကျွန်တော် ရပ်နေလိုက်တယ်။

ခွေးဟောင်သံက ရုတ်တရက် ရပ်သွားတယ်။ ဝုန်းခနဲ အသံကြီး တစ်သံထွက်လာတယ်။ ခွေးဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ မောင်း လာတဲ့ ကုန်တင်ကားတစ်စီးက သူ့ကို ဖြတ်တိုက်လိုက်ပုံရတယ်။ မျက်စိ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ အသက်ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ ခွေးနဲ့ ခဏရပ်သွားပြီးမှ အရှိန်နဲ့ ပြန်မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားကိုပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

နာကျင်နေပုံဟာ သိပ်လှတာပဲ။ ခေါင်းတခြမ်းက သွေးတွေ စိမ့်ထွက်နေပြီး မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နဲ့ အသက်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဂျှုနေရတဲ့ခွေးက ကျွန်တော့်အမြင်မှာ သိပ်လှတယ်။ အသက်ဓာတ်တစ်ခု ပျောက်ကွယ်သွားတော့မယ့် အခိုက်အတန့်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်စဉ်မျိုးလဲ။ ခုနက ကျွန်တော့်ကို အသေအကျေကိုက်ဖို့ ဆိုပြီး ပြေးလာတဲ့ သတ္တဝါက ခုတော့သွေးအိုင်ထဲမှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ ကူသူကယ်သူမဲ့လို့။ သူ့အသက်သူရသလောက် ဆွဲဆန့်နေပုံက ပျောက်ဆုံး သွားတဲ့အရာတစ်ခုကို အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး လိုက်ရှာနေတာနဲ့တောင် တူနေသေးတယ်။

အရမ်းထူးဆန်းတယ်။ အကိုက်ခံချင်လွန်းလို့ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော် က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကိုက်မယ့်ကောင်က ကားတိုက်ခံရပြီး သေမလို ဖြစ်နေ ရတယ်တဲ့။

ဘောလုံးကန်နေကြတဲ့ ကလေးတွေလည်း လဲကျနေတဲ့ ခွေးအနား ကို ပြေးလာကြတယ်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို စွဲလမ်းပြီး မသိ စိတ်ကနေ ကြည့်ချင်တတ်ကြမှန်း အဲဒီအချိန်ကပဲ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ တာ။ အသက်ကိုဝဝရှူပြီး ဖုန်းကင်မရာဖွင့်လိုက်တယ်။ သေလုမျောပါးဖြစ်နေ တဲ့ ခွေးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို Video ရော ဓာတ်ပုံတွေပါ ရိုက်လိုက်တယ်။ ကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြသလို ကြည့်နေကြတယ်။ ဘောလုံး ကောက်ပေးခဲ့တဲ့ ထမင်းသိုးဟင်းသိုး ကောင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို

အားကျအထင်ကြီးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပေါ့။ သူ့ကိုပြုံးပြပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့
တဲ့အချိန်မှာပဲ နောက်ဘက်ဆီက ပြေးလာတဲ့ တဖုတ်ဖုတ်ခြေသံနဲ့အတူ
ခွေးပိုင်ရှင်လူကြီးရဲ့ နှမေ့တသအော်ဟစ်သံကိုပါ ထပ်ကြားလိုက်ရတယ်။
